

Розділ 38

НІЧ НЕ ВЕСІЛЛЯ

— У нас буде малюк...

Я чітко пам'ятаю солодкий аромат жасмину в повітрі. Ми з Цестією розгублено дивилися одне на одного. Закладаюся, моя Червона принцеса щосили намагалася відгадати мою реакцію. Полум'я смолоскипів танцювало в її очах. Та як я міг передати словами той вибух почуттів усередині мене? Новина про те, що ми станемо батьками, приголомшувала, та водночас була прекрасною і переповнювала радістю. У тому, щоб стати причетним до створення нового життя, була така особлива насолода, що я подумки молився, аби ця мить зупинилася й затримала нас у цьому блаженстві на цілу вічність.

— От бачиш? Я ж казала, у ночі багато дарунків! — сказала замість нас Еві. Маленька Помаранчева

сестра вивела нас із заціпеніння і вже рушила назад до табірнього вогнища. Вона йшла, сміючись і пританцьовуючи:

— У вас була Пігма, у вас була Пігма! — радісно вигукувала вона.

Пігмою називалася шлюбна церемонія між Помаранчевими та Жовтими хромами.

— Еві, будь ласка, — попросила Цестія, у світлі смолоскипів її обличчя палало червоним. — Не всі хромі мають ваші... ем... незвичні Помаранчеві ритуали.

Еві розгублено запитала:

— А які ж тоді шлюбні ритуали у *ваших* землях? Цього разу відповів я.

— У Чорних землях ми... ну, ми присягаємося провести все життя одне з одним на церемонії... весілля.

Я поглянув на Цестію.

— У Самарісі роблять так само, — підтвердила Червона принцеса.

— Ага! Отже, тобі треба одружитися на Цестії і влаштувати весілля! — радісно вигукнула Еві, плескаючи в долоні.

— Саме так, — погодився я, і цього разу голос мій прозвучав ніжно. — Але в тих місцях, звідки

я родом, перш ніж одружитися на комусь, треба зробити шлюбну пропозицію, — сказавши це, я поцілував Цестію, і її миле обличчя осяяла широка усмішка.

Я підійшов до Еві, низько нахилився до неї і, взявши в руку помаранчеву підвіску, що була символом її сестринства, змовницьки прошепотів:

— Чи не запізня година, моя люба Помаранчева сестро, аби спостерігати за моєю пропозицією? Час іти спатоньки й бачити сни, бо ніч не принесе тобі жодних подарунків, — я підморгнув їй, щоб вона здогадалася, що я хочу побути наодинці із Цестією.

Еві — кмітлива дитина, все зрозуміла.

— Твоя правда, але навіть Червоній принцесі треба відпочивати, якщо хочете мати здорових і непередливих дітлахів.

Еві так само підморгнула мені й побігла до одного з багатьох наметів, що їх мої повсталі арлекіни розбили після переможної битви. Усіх виснажив бій, але настрої наш був піднесений, бо ж нам удалося об'єднати багатьох хромів заради втілення спільної мрії — свободи й рівності хромів усіх кольорів.

Цестія підійшла ближче й узяла мене за руку:

— Я хотіла переконатися, перш ніж сказати тобі. Я не хотіла, щоб ти дізнався так, але...

Перш ніж вона встигла договорити, я пригорнув її і запечатав їй уста довгим поцілунком. Я сп'янів від парфумів і тримав Цестію, доки вона неохоче не відштовхнула мене й не поклала руки мені на щоки.

— Знаєш, гадаю, батько був би розчарований мною. Я принцеса без королівства. Я закохана в храма не зі свого народу, а тепер... я буду матір'ю... не храма...

— Цестіє, ти — моя королева, ти станеш найкращою матір'ю першого по-справжньому вільного храма. Хтомію... чи то Квадрію... не міг би пишатися тобою більше! — я опустився перед нею на коліно і промовив: — Виходь за мене, Цестіє. Зроби мене найщасливішим створінням у всіх землях!

— Ашево... я не можу вийти за тебе зараз! — сумно відповіла вона.

Приголомшений цією відповіддю, я вмить підвівся.

— Чому ні?

Цестія ніжно поцілувала мене й відповіла:

— Я кохаю тебе, Ашево, і хочу стати твоєю дружиною, але не зараз, не так. Не в той час, доки ми